

Jag har återigen blivit 10 år äldre, och jag har knappast märkt, hur tiden har gått. När jag för 10 år sedan firade 80-årsdagen - det var för mig en stor upplevelse, - trodde jag, att mitt liv därmed var avslutat. Men jag tog fel, ty nu har jag upplevt 90-årsdagen. Man vet ju aldrig, hur länge man har att leva, och därför ställer jag denna gång inte upp några prognoser.

Födelsedagen firades mycket festligt. Antalet besökande, som personligen ville uppvakta, och antalet telegram var större än på 80-årsdagen. Liksom förra gången var festen uppdelad på två dagar - mottagning på själva födelsedagen och familjemiddag några dagar senare.

Besökarna vid mottagningen bestod till större delen av vänner och bekanta av den yngre generationen, mina barns. Av mina gamla vänner äro ej många vid livet längre, men en och annan, som sett notisen i "Familjenytt" i Svenska Dagbladet - en notis, som Mumu hade satt in, - hade ändå kommit. Barnen hade sammlats tidigt - och sedan kom, som en

av de första, Kyrkoherden Tollin från Johannes För -
 samlingen med Diakonissan Vera Häggsäter, ~~och~~ därefter
 gratulanterna
 kom i en oavbryten ström till klock 5 på eftermid -
 dagen. Gästerna togos emot i herrummet, där de
 bjödos på en bägare "Champagne", till vilken serve -
 rades på en liten silverbricka små smörgåsar med
 äkta rysk kaviar. Georg hade nyligen varit i Moskva
 på tjänstens vägnar, och jag hade bett honom att
 köpa ett par burkar. Den ryska kaviaren är delikat,
 när den är färsk. Sedan gick gästerna in i matsalen,
 där kaffebordet var dykat, och till kaffet fick de
 små smörgåsar med rökt lax, rökt ål och andra deli -
 katesser, samt tårter och bakelser.

Vid den senare familjemiddagen voro, förutom
 barnen och barnbarnen, följande släktingar närva -
 rande: broder Alexander, hans söner Erik med hustru
 Margareta och Viktor med hustru Inga, samt brors -
 dottern Nony från Trelleborg. Med anledning av den
 "sälsynta" festen bjöds det även vid detta tillfälle
 till dessereten "Champagne". Menyn bestod av: hummer -
 soppa, snöripor och glacetårta. Båda festdagarna har
 förflytit sig i en trevlig och harmonisk stämning, och
 jag själv var lycklig, att det hade förunnats mig

att tillbringa dessa dagar i mitten av mina barn och barnbarn.

En särskild upplevelse från tiden mellan de båda födelsedagarna var min resa till Paris tillsammans med Mumu på hösten 1966. Det hade alltid varit min önskan att ännu en gång besöka Paris, denna underbara stad, där jag vid sekelskiftet, som ung, bott nästan ett helt år. Men åren gick - och resan blev aldrig av. Då strödde "Ödet" alldeles oväntat pengar i mitt sköte genom försäljningen av grus på "Fågelsången", och jag beslöt att nu göra den efterlängtrade resan. Mumu hade sagt, att hon ej skulle låta resa mig ensam, - och så reste vi då tillsammans. De 14 dagar, vi var borta, blevo för oss båda oförglömmeliga solskensdagar, även i ordets egentliga mening, ty solen sken under hela resan från en målnfri himmel och jag behövde inte spanna upp paraplyet en enda gång. Hemresan gick över Genève, Milano, Venedig, Lugano och Luzern. Jag hade tidigare inte varit i Venedig. Intrycket från besöket där var överväldigande. Staden är ju så underbart vacker.

-o-o-o-o-o-o-o-o-

den 16/10 1967.